

Toimittaja Risto Jussila. Puh. 040 5119526, sähköposti risto.s.jussila@gmail.com.
Historian Ystävien Liiton kotisivut <http://www.historianyst.fi>. Vammalan Kirjapaino Oy.

Hieno varaslähtö Sibeliuksen juhluvuoteen

■ Historian ystävät ottivat joulun alla liiton vuosijuhlissa varaslähdön ensi vuonna vietettävään **Jean Sibeliuksen** syntymän 150-vuotisjuhluvuoteen. Varaslähtö oli suorastaan suurenmoinen. Sibeliuksen syntymäkaupunki-säätiön johtajan pianotaitelija **Erkki Korhosen** tunnin kestänyt musiikki-iloitteu tuki kuullijoihin melkoisen vaikutuksen.

Kuulimme useita Sibeliuksen pienimuotoisia sävellyksiä. Kaikkiin liittyi myös tarina. Kun Korhonen esitti ne vielä huumorilla höystettynä, suosio oli taattu. Korhonen onkin paitsi hieno pianisti, myös hyvä esiintyjä.

Korhonen aloitti Jannen ja **Ainon** häistä. Häämatka tehtiin Tottisalmen kartanosta Vaasan liepeiltä Joensuuun ja sieltä Kolille. Sibelius oli jo tuolloin – siis vuonna 1892 – melko tunnettu suuruus säveltämisessä, joten näin ollen matkalla hän teki myös ahkerasti töitä. Koska Sibeliuksella oli absoluuttinen

Erkko Korhonen hurmasi Sibelius-esityksellään

sävelkorva, mukana seurasi häämatkalla myös pianovirtittäjä!

Pielisellä soudettiin taffelipianoa kahdella soutuveneellä usean kilometrin verran. Kun sitten lopulta päästiin matkan päänä olleeseen taloon, talon isäntä ihmetteli, että miksi ihmeessä sitä taffelipianoa raahasitte; olihan talossa uusi flyygeli.

Esityksen päätteeksi monien tarinoiden ja musiikkiesitysten jälkeen saimme kuulla mahtavan Finlandian pianolla esitettyä. Paljon uutta saimme tietää tästäkin mestariteoksesta. Finlandian perusteema oli itse asiassa peräisin jo Hämeenlinnan lyseosta Sibeliuksen opettajan kynästä. Sibelius käytti teemaa säveltäessään Aino-neidolle. Jos oikein kuulin ja ymmärsin, samaa teemaa oli käyttänyt myös **Franz Schubert**.

Juhlavuosi on täynnä musiikillista ohjelmaa laidasta laitaan. Korhonen kertoi, että Saksassa ohjelmassa on jopa 200 konserttia. Tämä on todella suuri määrä, sillä Sibelius ei ole koskaan istunut erityisen hyvin saksalaisten makuun. Koska Sibelius sai usein inspiraationsa luonnosta, hänen musiikkinsa on saanut Korhosen mukaan suurta suosiota Saksan vihreiden keskuudessa. Sielläkin siis törmäämme poliittiseen Sibeliukseen.

– RISTO JUSSILA

Kevätretkelle Verlaan ja UKK-arkistoon – syksyllä Krakovaan

Historian Ystävien liiton mielenkiintoiset retket jatkuvat. Aiemmin kerotun mukaisesti kotimaisina vierailukohteina ovat toukokuussa Unescon maailmanperintökohde Verla Kouvolan Jaalassa ja tasavallan presidentin eli siis käytännössä **Urho Kekkosen** arkisto Orimattilan Niinikoskella.

Aiemmin kerrottiin, että retkipäivä olisi maanantai 26. toukokuuta. Joulukuussa päätettiin kuitenkin, että totuttuun tapaan retkelemme lauantaina, tarkemmin lauantaina 23. toukokuuta.

Liikkeelle lähdemme kello kahdeksalta tultua paikalta Senaatintorin laidasta Helsingin yliopiston päärakennuksen luota. Verlaan saavumme hyvissä ajoin ennen kello yhtätoista. Tunnin kestävä kiertokäynnin jälkeen lounastamme Verlan lounaskahvilassa.

Pyrimme jatkamaan matkaa niin, että Niinikoskella oloisimme viimeistään kello 15. Siellä arkistonjohtaja **Pekka Lähteekorva** esittelee arkistoa ja kertoo tarinoita. Paluumatkalle lähdemme niin, että olemme perillä Helsingissä kello 19:ään mennessä.

Matkan lopullinen hinta ei ole vielä tiedossa, mutta se vastaa aiempien retkien hintaa. Hintaan sisältyvät bussikyyti, Verlan opastus, lounas ja kahvit.

Syksyn Euroopan-matkan aikataulua jouduttiin aikaistamaan viikolla. Krakovassa on jokin suuri konferenssi suunnitelmassamme alkujaan olleena viikonloppuna. Näin ollen kaupungin keskustan hotellit ovat tuolloin täyteen bukkattuja. Lähdemme matkaan torstaina 24. syyskuuta ja kotimaahan palaamme sunnuntai-iltana 27. syyskuuta tai parimminkin seuraavana yönä.

Matkan hinta on noin 900 euroa. Yhden hengen huoneesta tulee luonnollisesti lisämaksu. Hintaan sisältyvät lennot ja kuljetukset, verot ja maksut, opastukset, retket, sisään pääsymaksut, yksi konsertti sekä aamiaisten lisäksi kaksi lounasta ja kaksi illallista Ohjelma on monipuolinen. Tutustumme moniin Krakovan ja lähiseudun nähtävyyksiin. Monelle voi masentavana kohokohtana olla vierailu muutaman kymmenen kilometrin päässä sijaitsevaan Aushwitz-Birkenau keskitysleirimuseoon. Seuraavassa numerossa esittelemme matkan koko ohjelman.

Vierailuohjelmassa on 7. huhtikuuta kello 14 tutustuminen Päivälehdän museoon ja arkistoon Helsingissä Ludwiginkadun varrella.

”Perustutkimuksesta täytyy pitää kiinni”

■ Tutkija ei voi ajatella niin, että nyt minä ryhdyin tutkimaan ja sitten tutkimuksen lopussa on valmiina joku tuote. Sen sijaan tärkeintä on pitää kiinni perustutkimuksesta. Perustutkimusta pitää tukea, sillä ilman sitä jotkut suuret menestystarinat jäävät toteutumatta ja suuret havainnot tekemättä.

Tämä oli Tampereen yliopiston bioteknologian professorin **Markku Kulomaa** keskeinen teesi esityksessään Suomalaisilla Historiapäivillä. Hän otti esimerkin omasta alastaan eli DNA-tutkimuksesta. Tutkijat **James Watson** ja **Francis Crick** keksivät vuonna 1953 kaksoskierteisen DNA:n rakenteen ja vuonna 1962 he saivat siitä Nobelin palkinnon. Heillä olivat suurena apuna **Rosalind Franklinin** tutkimukset, minkä tutkijat myönsivät vasta myöhemmin. Kulomaalla oli vuosikymmeniä myöhemmin tilaisuus tavata Watson. Hän oli kysynyt, mitä miehet ajattelivat ratkaistuaan DNA-ongelman. He ymmärsivät kyllä keksinnön tärkeyden, mutta heillä ei kuitenkaan ollut mitään aavistustakaan, mihin kaikkeen se johtaisi. Perustutkimus oli pohjana yhdelle viime vuosisadan suurimmista tieteen läpimurroista.

Kulomaan esityksen teemana oli ”Uusi uljas geeniteknologia ja ihmisen roska-DNA”. Esitys oli vauhdikas. Selvää myös on, että useimmat

kuulijoista aina välillä putosivat kärryiltä. Keskeistä oli, että solujen DNA sisältää perinnöllisen tiedon. Kuulijat saivat tietää, että ihmisen solujen dsDNA koostuu kolmesta miljardista nukleotidista, ja sen pituus on noin metri.

Tässä yhteydessä Kulomaa johdatti kuulijat myös turhan tiedon äärelle. Yhdessä ihmisessä on noin 10 000 miljardia ihmissolua. Yhden ihmisen solut sisältävät siis yhteensä 10 000 miljardia metriä eli 10 000 miljoonaa kilometriä DNA:ta. Kun maan ja auringon etäisyys on 150 miljoonaa kilometriä, niin yhden ihmisen kaikkien ihmissolujen peräkkäin asetettu

Markku Kulomaa puolustaa erpstuksimusta

Timo Vihavaisen Venäjä-kirja vuoden historiategos

■ Professori **Timo Vihavaisen** teos ”*Vanhassa Venäjän paluu*” on vuoden 2014 historiategos. Historian Ystävien liitto julkisti tämän jokavuotisen palkinnon tuttuun tapaan Suomalaisilla Historiapäivillä Lahdessa helmikuun alussa.

Palkintoraati muistuttaa, että Venäjän historian tutkimus on Suomessa tuiki tarpeellista. Maantiede ja historia ovat yhdistäneet maitamme vuosisatojen ajan. Suhteemme ovat vaihdelleet tyvenestä myrskyyn ja taas takaisin.

Paljon Venäjää tutkinut professori Vihavainen tarttuu kirjassaan mitä ajankohdaisimpaan aiheeseen: Venäjän nykypolitiikkaan ja -kehitykseen. Kyseessä on koelma esseitä, jotka pakottavat lukijan omaan ajatustyöhön – ehkä väittämään

Timo Vihavainen kirjoitti Vuoden Historiateoksen

vastaankin. Raadin mielestä Vihavaiselle esseen kirjoittaminen kuuluu vapauden valtakuntaan, millä hän tietenkin tarkoittaa suurempaa vapautta kertoa asioista kuin kirjoittaa muutosidonnaista tutkimusta.

Vihavaisella on esseissään taito nostaa esille näkökulmia, kuinka Venäjällä tehdään politiikkaa erilaisessa hengessä ja

DNA-nauha ulottuisi 30 kertaa maasta aurinkoon ja takaisin. Lisäksi jokainen meistä kantaa 5–10 kertaa niin paljon bakteerisoluja kuin ihmissoluja. Huimaavia lukuja mutta täysi triviaalia tietoa!

Watsonin ja Crickin ajoista on mentä mittavia askeleita eteenpäin. Kulomaa esitteli esimerkiksi uusimman geneettisen koodin ja ribonukleeiinihapon eli RNA:n vuonna 2015. Täytyy myöntää, että suuri osa tiedoista meni yli hilseen.

Erityisen mielenkiintoiseksi esitys tuli, kun siirryttiin kloonauksen alalle. Kulomaa esitteli tuloksia solukloonauksen, varasakloonauksen ja yksilöklonauksen aloilta. Monet vastustavat kaikkea kloonausta. Ottamatta mitenkään kantaa kloonauksen Kulomaa kuitenkin muistutti, että esimerkiksi monet diabetes-lääkkeetkin ovat solukloonauksen tulosta. Paljon puhetta herättäneessä kantasolututkimuksessa kyse on kloonauksesta. Missä menevät eettisyyden rajat? Sitä voi jokainen mielestään pohtia.

Lehtori **Hannele Heino** esitteli muuttunutta biologian opetusta koulumaailmassa. Hän kävi pika-vauhtia läpi lukion biologian pakollisen ja vapaaehtoisen kurssin sisälön. 1960- ja 1970-lukujen taiteessa lukion käyneenä en voi muuta kuin todeta, että kyllä nykyajan nuorten tietämys biologiasta on aivan eri maailmasta.

– RISTO JUSSILA

kulttuurissa kuin lännessä. Tästä kumpuaa ymmärtämättömyys puolin ja toisin. Vihavainen pyrkii ymmärtämään Venäjää lähtökohdasta sen oma perinne. Hän tuo esiin myös **Vladimir Putinin** sisäpoliittisen kehityksen, jossa laaja ja kompromisseihin taipumaton oppositio tai ääriationalistit hakevat keinoja kamppaamaan hänet.

Timo Vihavainen sivaltaa ajatuksiaan nasevasti ja käyttää ahkerasti ironiaa ja sarkasmia. Näin ollen huolimaton lukija saattaa langeta jopa väärin johtopäätöksiin.

Vihavaisella on kyky herättää lukija ajatuksineen dialogiin kanssaan, oli lukija sitten samaa tai eri mieltä. Teos on tekijänsä näköinen rohkean poleeminen ja anteeksipyytelemätön analyysi Venäjän historiatista ja politiikasta.

Julkistamistilaisuudessa Vihavainen kertoi aiemmin hieman karsastaneensa esseitä; ne kun eivät ole tutkimusta. Sittemmin mieli on muuttunut. Hänen mielestään on ainakin vähän perää vanhassa ajatuksessa, jonka mukaan esseitä tekee vanha professori, joka ei viitsi enää tehdä tutkimusta!

Kunniamaininnan saivat **Raisa Porrasmaan** ja **Petri Artturi Asikaisen** teos ”*Temppelin hämärästä Matsurin vilinään*”.

Venäjäksi uhkaa Suomea?

■ Onko Venäjä uhka Suomelle? Uskovatko suomalaiset todella Venäjän uhkailevan Suomea? Nämä kysymykset nousivat mieleeni, kun Suomalaisilla Historiapäivillä kuuntelin tohtori, eversti evp. **Pekka Visurin** esitystä ”Venäjä sotilaallisena suurvaltana”. Visuri on viisas mies, semminkin kun tulkitseen hänen vastaustensa mieleeni nousseisiin kysymyksiin olleen kielteisiä.

Visuri ei halunnut kaivaa verta nenästään, joten hän ei aluksi vastannut mitään kysymykseen, luoko suomalainen media hysteriaa mahdollisella Venäjä-uhalla. Kun hän kuuli ulkoministeri **Erkki Tuomion** sanoneen, että totta kai luo, niin hän suostui sanomaan ”siltä näyttää”.

Minä olen tässä asiassa Tuomion kanssa samaa mieltä. Vaikka katsonkin kuuluvani kohtalaisen pitkän uran jälkeen edelleen mediaan, en voi muuta kuin hämmästellä ja häpeillä näkemiäni otsikoita ja juttuja. Kuten Visurikin mainitsi, miksi Venäjä uhkasi Suomea. Onhan raja Suomen kanssa kaikkein rauhallisin kolikka laajassa suurvaltassa.

Monia viime aikojen kirjoituksia ei voi kovin älyllisiksi kehua. Jos Ve-

Pekka Visuri puhui viisaita

näjän sotavoimissa tapahtuu organisaatiomuutoksia ja joukkojen uudelleensijoittelua, ei se mielestäni merkitse vielä mitään uhkatekijää.

Myönnän, että minulla ei ole henkilökohtaisia kokemuksia venäläisistä. Olen kuitenkin ymmärtänyt, että venäläinen ajattelutapa ja traditio poikkeavat suuresti meikäläisistä. Täytynee hankkia Vuoden Historiateos ja tutustua sitä kautta venäläiseen ajatteluun. Realiteetit luonnollisesti pitää ottaa huomioon. Kuten Tuomioja – poliittisen historian dosenttina – päätöskustelussa muistutti, Suomi on aina ollut samassa paikassa. Samoin

on ollut Venäjä. **J. K. Paasikivi** sanoi muinoin saman asian hieman eri sanoin.

Jotenkin tuntuu varsinkin iltapäivälehdissä olevan sitä henkeä, että toisin kuin takavuosisymmeeninä nyt voi arvostella, joten näin kannattaa myös tehdä. Arvostelu on tietysti aina paikallaan, jos siihen on perusteita. Voisi kuitenkin kysyä, että onko nykytoughulla läheskään aina perusteita.

Tähän liittyy myös vohoutus jäsenyydestä Natossa. Minä edustan vakaasti sitä koulukuntaa, joka korostaa, että jos ylipäänsä Naton jäsenyyttä havitellaan, sitä ei missään tapauksessa tule tehdä nykytilanteessa.

Venäjää tarkasteltiin Historiapäivien toisen päivän ohjelmassa monelta kantilta. Mukana oli tietysti myös Ukrainan tilanne. Mitään viisastenkiveä ei ongelman ratkaisuu luonnollisesti löytynyt.

Ensimmäisen päivän ohjelma keskittyi pitkälti **Jean Sibeliuksen** juhlavuoteen. Antoisinta oli jälleen **Erkki Korhosen** esitys, tällä kertaa Sibeliuksesta poliittisena säveltäjänä. Vuosijuhlassa joulukuussa saimme jo upeaa esimakua Korhosen taidoista, kuten etusivun jutussa kerrotaan.

– RISTO JUSSILA

Nojatuolimatka Japanin kulttuurihistoriaan”, dosentti **Mikko Huhtamiehen** teos ”*Pohjolan Atlantis. Uskomattomia ideoita Itämerellä*”, filosofian tohtori **Agneta Rahikaisen** teos ”*Edith. Runoilijan elämä ja myytti*” ja dosentti **Ari Uion** teos ”*Sotiemme veteraanit. Rintamalta rakentamaan*”.

PALKINTO

Professori Timo Vihavainen, Vanhan Venäjän paluu (Otava)

KUNNIAMAININNAT

Raisa Porrasmaa – Petri Artturi Asikainen, Temppelein hämärästä Matsurin vilinään. Nojatuolimatka Japanin kulttuurihistoriaan (Atena)

Agneta Rahikainen, Edith Runoilijan elämä ja myytti (Schildts & Söderström)

Ari Uino, Sotiemme veteraanit (SKS)

Mikko Huhtamies, Pohjolan Atlantis. Uskomattomia ideoita Itämerellä (John Nurmisen säätö)

Soikkanen eläkkeelle – Vares professoriksi

■ Valtikka vaihtui maaliskuun alussa Turun yliopiston poliittisen historian oppiaineessa. Pitkäaikainen professori **Timo Soikkanen** siirtyi eläkkeelle, ja hänen tilalleen yliopiston rehtori nimitti – ennako-odotusten mukaisesti – tohtori **Vesa Vares**ksen, kokeneen tutkijan ja opettajan.

Soikkasen läksiäisiä vietettiin helmikuun puolivälissä luonnollisesti seminaarin merkeissä. Useissa puheenvuoroissa tuotiin esiin Soikkasen ominaisuudet, tavat ja kyvyt: hänen hillitty äänenkäyttönsä ja käytöksensä, hänen turkulaisuutta vieroksuva asenteensa (onhan hän syntynyt Helsingissä), hänen loistava järjestelykykynsä ja järjestelmällisyytensä, hänen ilmiömäinen muistinsa, hänen lämmin ja rakas suhtautumisensa kaikenmoiseen kilpaurheiluu (**Matti Klingen** hengenheimolainen siis), hänen ällistytävä englannin kielen taitonsa, hänen kykynsä hoidella tietotekniset ongelmat jne, jne... Vai meniköhän se sittenkään ihan näin? No, hauskaa kuitenkin oli.

Soikkanen oli ilmeisen haluton siirtymään reserviin. Tästä kielii jo se, että hän otti vastaan vain osanottoja. Hän oli ennen tilaisuutta pohdiskellut, että jospa siirtäisi oman kuvansa dekaanien kuvagalleriasta kahvipöytään ja panisi siihen viereen kynttilän palaamaan; homma tulisi halvemmaksi!!! Soikkanen on nyt professori emeritus eli kaiken palvelut professori. Jos vanhat merkit paikkansa pitävät hänen hillittyä ääntään kuullaan vastakin oppiaineen tiloissa.

Vares sai hieman odottaa rehtorin päätöstä. Ratkaisu tuli kuitenkin sopivasti Soikkasen juhllisuuksien alla. Oppiaineessa on toinenkin professuuri auki, kun **Kimmo Rentola** siirtyi vuodenvaiheessa vastaavaan tehtävään Helsingin kansanop... ei kun yliopistoon. Tulossa on siis toinen tiukka kisa professorin paikasta. Rentolan tehtäviä hoitaa ainakin vuoden loppuun eduskuntatutkimuksen johtajaksi taannoin nimitetty tohtori **Markku Jokisipilä**.

– Risto Jussila

Herman Lindqvist, *Kun Suomi oli Ruotsi* (WSOY 2014)

■ Tunnettu ruotsalainen toimittaja ja tietokirjailija **Herman Lindqvist** uskoo suuren osan Ruotsin väestöstä olevan täysin tietämätön siitä, että Suomi ja Ruotsi olivat yksi maa lähes kaksi kertaa niin kauan kuin Skoone on kuulunut Ruotsille. Hän on käynyt taistelua tätä tietämättömyyttä vastaan jo lähes 50 vuoden ajan. Valistuskampanjaa varten hän kirjoittanut mainion teoksen *Kun Suomi oli Ruotsi*. Kirja ilmestyi suomeksi viime vuonna.

Lindqvist kertoo, että Ruotsin ja Suomen pitkä yhteinen historia on askarruttanut häntä melkein hänen koko elämänsä ajan. Hän tuli Suomeen jo pikkupoikana, kun hänen isänsä työskenteli diplomaattina Ruotsin Helsingin-suurlähetystössä. Hän varttui suomenruotsalaisten keskuudessa, ja siitä alkoi innostus maiden yhteiseen historiaan.

Lindqvistin teos ei ole mikään tutkimus, joten se ei sinänsä sisällä mitään ”uutta”. Tavalliselle lukijalle, minä mukaan luettuna, teos kylläkin sisältää runsaasti uusia asioita ja näkökulmia, joita lukija ei ole aiemmin tiennyt, muistanut tai muuten vain hoksannut. Tiesin kyllä, että menneinä aikoina Ruotsi soti runsaasti. Yllätys oli kuitenkin melkoinen, kun luin, että 700 vuoden aikana maa kävi peräti 125 sotaa ulkovaltoja vastaan. Sodat kestivät usein vuosia ja vastustajana oli useimmiten arkkivihollinen Tanska. Etenkin Etelä-Ruotsia tuhoitiin vuosisatojen aikana mennessä tul-

len. Vastapainona tietysti on, että pariin viime vuosisataan Ruotsin ei ole tarvinnut sotia lainkaan.

En ollut koskaan pannut merkille sitäkään, että suurvalta-aikana Ruotsikin oli siirtomaavalta, tosin hyvin vaatimaton sellainen. Ruotsi hankki joksikin ajaksi siirtokunnan nykyisestä Ghanasta ja vei tuona aikana ainakin 300 neekeriorjaa kauppavälineinä Barbadosiin. Mustaa väkeä ei pidetty juuri puoli-ihmistä kummempina. Muutoinkin Ruotsin asenne erilaisia vähemmistöjä kohtaan oli täysin erilainen kuin nykyisin.

Pienenä yksityiskohtana kirjasta selvisi myös, että sana ”eriksgatan” tarkoittaa muutakin kuin vain Eerikinkatua. En ollut nimittäin tiennyt, että sitä käsitettä käytettiin vastikään valtaan nousseen kuninkaan ensimmäisestä maakuntakierroksesta.

Monissa yhteyksissä Lindqvist korostaa, kuinka Ruotsin itäosa Suomi oli koko valtakunnan tukiranka.

Turku kuului valtakunnan tärkeimpiin kaupunkeihin ja lukemattomat suomalaissyntyiset vaikuttajat osallistuivat Ruotsin yhteiskuntaelämään. Hän tuo eritoten esiin suomalaiset sotilaat Ruotsin armeijan terävimpänä kärkenä.

Olen tiennyt, että ruotsinkielisten henkilöiden suomennokset ovat olleet yleisiä muutoinkin kuin vain valtionpäämiesten kohdalla: Johan on Juhana, Karl on Kaarle, Gustav on Kustaa jne. Mutta onko käytössä ollut todella semmoisiakin suomennoksia kuin esimerkiksi Pentti, Matti, Hannu ja Niilo? Vain onko kyse kirjan suomentaja **Heikki Eskelisen** ratkaisusta? Oli niin tai näin, nimet tuntuvat omilla yhteyksissään huvittavilta. Sinänsä Eskelisen suomennos on niin hyvää kieltä, että pilkunvii-laajallakin on vaikeuksia löytää huomauttamista!

Lindqvist tunnetaan historian popularisoijana kirjoistaan ja tv-ohjelmistaan. Hänet tunnetaan myös siitä, että hän toimi kruununprinssessa **Victorian** läheisenä kotiopettajana. Vickanin ja Hermanin suhteisiin tosin tuli taannoin särö, kun opettaja uskalsi arvostella pikkuprinssaan **Estelle**-nimeä epäkuninkaallisena.

Lindqvistin kirjan soisi kuluvaan kaikkien suomalaisten ja ruotsalaisten käsissä. Sen avulla voisimme paljon nykyistä paremmin ymmärtää toisiamme. Suomalaisetkin voisivat havaista, miten suuri merkitys nykypäivän yhteiskuntaan sillä on ollut, että Suomi oli osa Ruotsia 700 vuoden ajan.

Teosta voi pitää ”tavallisen historianharrastajan” perusteoksena. Selvää on, että ainakin minä tartun tähän kirjaan toisenkin kerran.

– Risto Jussila

Haloo, missä kirjoitukset?

Alottaessani tämän lehden toimittamisen muutama vuosi sitten esitin hartaan toivomuksen, että lukijat lähettäisivät omia kirjoituksiaan. Mikä on ollut tulos? Maanittelulla ja ehkä jopa lievästi uhkailulla lehteen on saatu kirjoituksia esimerkiksi matkoista, joissa en itse ole ollut muka-

na. Kiitos kuitenkin näistäkin kirjoituksista. Ehkä **Jyrki Vesikansan** pannonasta lukuun ottamatta vapaaehtoisia tekstejä ei ole juuri näkynyt.

Ei voi olla niin, että lukijat tyytyisivät vain toimittajan omiin viisauksiin tai viisasteluihin. Kaipaankin monipuolisuutta lehdykän sisältöön. Siksi pyydän apua kaikilta historian ystävil-
tä. Kirjoittakaa. Kirjoituspalkkioita ei tosin makseta, mutta niitä ei saa toimittajakaan. Palkintona voi kuitenkin olla hyvä mieli.

Kirjoitusten sisältö voi olla suunnil-

leen mistä tahansa taivaan ja maan väliltä. Ne voivat olla huomioita, kommentteja, arvosteluja, kiitoksia jne. Jutut julkaistaan, kunhan ne eivät sisällä liikaa sopimattomia aineksia.

Kirjoitukset voi lähettää etusivulla näkyvään sähköpostiosoitteeseen. Jollei ole sähköpostia käytössä, etanapostikin käy mainiosti. Osoite on **Risto Jussila** Vasaraisenkatu 11 15900 Lahti.

– rj